

Dimecres 3 durant l'any

Text de l'Evangeli (Mc 4,1-20): En aquell temps, Jesús es posà altra vegada a ensenyar vora el llac. Es reuní tanta gent entorn d'Ell, que va haver de pujar en una barca. S'assegué a la barca, dintre el llac, i la gent es quedà a terra, vora l'aigua. Ell els ensenyava moltes coses en paràboles. Tot instruint-los deia: «Escolteu: Un sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí; vingueren els ocells i se la van menjar. Una altra part va caure en un terreny rocós, on hi havia poca terra, i de seguida va germinar, ja que la terra tenia poc gruix; però, quan sortí el sol, cremà la planta, i es va assecar, perquè no tenia arrels. Una altra part va caure enmig dels cards; els cards van créixer i l'ofegaren, i no va donar fruit. Però una part de les llavors va caure en terra bona, i va pujar i va créixer fins que donà fruit: unes llavors van donar el trenta, unes altres el seixanta, unes altres el cent per u». I deia: «Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti».

Quan la gent se'n va anar i Jesús s'hagué quedat sol, els qui eren al voltant d'Ell juntament amb els Dotze li preguntaven sobre les paràboles. Ell els digué: «A vosaltres, Déu us confia el signi secret del seu Regne; en canvi, als de fora, tot els arriba en paràboles, per tal que mirin bé, però no hi vegin; escoltin, però no entenguin, no fos cas que es convertissin i fossin perdonats».

I afegí: «Si no enteneu aquesta paràbola, com podreu entendre totes les altres? El sembrador sembla la Paraula. Els uns són els d'arran del camí, on és sembrada la Paraula; quan l'han escoltada, tot seguit ve Satanàs i s'enduu la Paraula sembrada en ells. Els altres són els de la llavor sembrada en un terreny rocós; així que

escolten la Paraula, de seguida la reben amb alegria, però no tenen cap arrel dintre d'ells, són inconstants: tan bon punt la Paraula els porta tribulacions o persecucions, sucumbeixen tot seguit. Els altres són els de la llavor sembrada enmig dels cards; aquests són els qui escolten la Paraula, però les preocupacions d'aquest món, la seducció de les riqueses i les altres cobejances els envaeixen i arriben a ofegar-la; per això no dona fruit. Els darrers són els de la llavor sembrada en terra bona; aquests escolten la Paraula, l'acullen i donen fruit: uns el trenta, uns altres el seixanta, uns altres el cent per u».

«El sembrador sembra la Paraula»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui escoltem de llavis del Senyor la “Paràbola del sembrador”. L'escena és del tot actual. El Senyor no deixa de “sembrar”. També en els nostres dies és una gentada la que escolta Jesús per boca del seu Vicari —el Papa—, dels seus ministres i... dels seus fidels laics: a tots els batejats Crist ens ha atorgat una participació en la seva missió sacerdotal. Hi ha “fam” de Jesús. Mai com ara l'Església havia estat tan catòlica, ja que sota les seves ales aixopluga homes i dones dels cinc continents i de totes les races. Ell ens envià arreu del món (cf. Mc 16,15) i, malgrat les ombres del panorama, s'ha fet realitat el manament apostòlic de Jesucrist.

El mar, la barca i les platges són substituïdes per estadis, pantalles i moderns mitjans de comunicació i de transport. Però Jesús és avui el mateix d'ahir. Tampoc ha canviat l'home i la seva necessitat d'ensenyança per a poder estimar. També avui hi ha qui —per gràcia i gratuïta elecció divina: és un misteri!— rep i entén més directament la Paraula. Com també hi ha moltes ànimes que necessiten una explicació més descriptiva i més pausada de la Revelació.

En tot cas, a uns i altres, Déu ens demana fruits de santedat. L'Esperit Sant ens hi ajuda, però no prescindeix de la nostra col·laboració. En primer lloc, cal la diligència. Si un respon a mitges, és a dir, si es manté en la “frontera” del camí sense entrar-hi plenament, serà víctima fàcil de Satanàs.

Segon, la constància en la pregària —el diàleg—, per tal d'aprofundir en el coneixement i amor a Jesucrist: «Sant sense oració...? —No hi crec en aquesta santedat» (Sant Josepmaria).

Finalment, l'esperit de pobresa i despreniment, evitarà que ens “ofeguem” pel camí. Les coses clares: «Ningú no pot servir dos senyors...» (Mt 6,24).

En Santa Maria hi trobem el millor model de correspondència a la crida de Déu.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Tenir cura de la nostra ànima és molt semblant al conreu de la terra: arrencar el que és dolent i plantar el que és bo; desarrelar l'orgull i plantar la humilitat; llençar l'avarícia i guardar la misericòrdia; menysprear la impuresa i assaborir la castedat» (Sant Cesari d'Arlés)

•

«Llançar la llavor és un gest de confiança i d'esperança; és necessària la laboriositat de l'home, però després s'ha d'entrar en una espera, sabent bé que molts factors determinaran l'èxit de la collita i que sempre es corre el risc d'un fracàs. No obstant això, any rere any, el pagès repeteix el seu gest i escampa la seva llavor» (Benet XVI)

•

«(...) Un cristià ha de voler meditar regularment; si no, s'assembla a les tres primeres terres de la paràbola del sembrador. Però un mètode només és una guia; l'important és avançar, amb l'Esperit Sant, per l'únic camí de la pregària: el Crist Jesús» (Catecisme d'Església Catòlica, n° 2.707)